

POLITIČNI RAZGOVORI

»Vihra se je poglobila«, tako je začel gospodar razgovor s svojimi znanci. »Vse je čakalo, kaj se bo zgodilo, ko je Radič umrl. Po njegovem slovesnem pokopu se pa ni zgodilo drugega, kakor da so Radičevci namesto njega dobili za novega predsednika Mačka. Trumbić bi tudi rad bil, a so ga prav gladko odrinili, od ene strani Maček, od druge Pribičević. Tako večino hrvaškega naroda vodita danes Slovenec Maček in Srb Pribičević. To dejstvo ravno kaže, da hrvaški narod danes nima več svojega res hrvaškega voditelja. Pravi Hrvatje vidijo to dejstvo ter se že upirajo temu vodstvu, ki se je sedaj vsililo na Hrvaško in kakor razkrojene ovce se bodo razšli v razne, pa res hrvaške stranke.«

»Pa se bo to takoj zgodilo«, je pokazal župan svojo neverjo.

»Takoj se ne zgodi noben političen prevrat pri poštenih ljudeh, ki ne morejo skakati iz enega konca v drugega, kot je to delal svoj čas Radič in se je od njega naučil Pribičević. Ta je namreč bil še pred nekaj meseci najhujši centralist — danes pa zahteva razbitje države zavoljo njegovega — centralizma. Pošteni ljudje ne menjajo mnenja po tem, kakor jim bolje kaže, kar dela Pribičević, ampak menjajo politično mnenje šele tedaj, če se dokaže, da je njihova dosežanja stranka zašla na neprava pota. Hrvatje bodo kmalu spoznali, da ni dobro, če hrvaško politiko vodita Maček in Pribičević, pa bodo šli v druge zares hrvaške stranke. Da pa Maček in Pribičević ohranita vsaj za nekaj let še svojo moč, mislita čisto pravilno, da je treba železo kovati, dokler je vroče, da je treba sedaj, ko je narod razburjen, takoj volitev! Pri teh volitvah bi naj oni postali še bolj močni in bi prevzeli državno krmilo v svoje roke. To je njihov račun, to je vzrok njihovega vpitja, da s to skupščino nočejo več delati, da je treba nove, in zato je treba volitev!«

»Zmiraj te volitve«, je zagodrnjal župan, ki ve, koliko dela mu dajo.

»Imaš prav! Vedno znova volitve, to je v Jugoslaviji največja nesreča. Vse delo v državnem gospodarstvu ta čas stoji, vse moči posameznih političnih strank se vržejo le v agitacijo. Država plačuje za drage priprave za volitve in stroške za komisije s težkimi milijoni. Narod pa, namesto da gre na gospodarsko delo, je v težki politični borbi. In konec? Izid volitev skoro vedno enak! Tisti, ki danes zahtevajo volitve, tisti nočejo dobro narodu in državi!«

»Pa če uspejo s to zahtevo«, je povprašal občinski tajnik in v duhu gledal pred seboj kopico dela.

»Če uspejo, kar je malo verjetno, tedaj pač bodo volitve. Vsake volitve so važne, a te, ki pridejo prihodnjič, bodo najbolj važne. Višek političnega boja je dosežen. Zdaj se bo dovršil oni dolgoletni naš boj za svobodno

Slovenijo, ker bo prihodnja narodna skupščina sklepala o tem, ali se naj posameznim haremom v Jugoslaviji da avtonomija ali ne.«

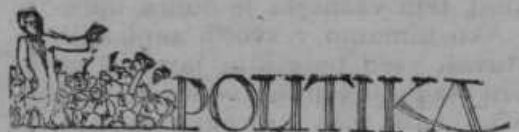
»Naj pridejo volitve, kadar hočejo, nas bodo našle pripravljene«, je dejal predsednik krajevnih organizacij naše stranke. »Mi bomo že to zimo do najmanjše podrobnosti izpeljali svojo organizacijo, bomo iztrebili vse nasprotno časopisje, vsiljive agitatorje pa odsilavljali, da ne bo mogoče trositi laži med nami. Šli bomo od moža do moža, niti eden ne sme ostati doma!«

»No, ti si že kar za na fronto«, so mu v šali dejali prijatelji.

»Je prav, če se vse to pripravi, pa če so volitve šele čez leto dni! Bo pa drugo leto lažje delo. Mi si moramo le to-le zapomniti, kdo da hoče danes volitve, ko potrebujemo gospodarskega dela v državi, pa rešitve kmeta iz njegove stiske. Ti ljudje mislijo le nase in na svojo moč, na nas, na ljudstvo, pa ne mislijo nič. Pa naj se jim zgodi tako, da bodo svoj čas preklinjali to svojo zahtevo!«

»Pa je dobro, če so volitve«, se je vendar le h koncu oglasil šalivec. »Tedaj vsaj naši liberalci v cerkev hodijo, pa malo molijo, ko drugače do tega ne pridejo!«

Razgovor se je zasukal na domačo občinsko politiko.



V NAŠI DRŽAVI.

Skupščina dokončala najnujnejša dela. Ker ni bilo v skupščini nagajive opozicije, je bilo delo stvarno in naglo. Vlada je sprejela vse pripravljene zakone, ostale oddala odsekom, da jih čimprej pripravijo in predložijo skupščini. Izvršile so se tudi predpriprave za izvršitev zakona o izjednačenju davkov. Posebna komisija bo uredila zemljiški davek. Slovenijo zastopa v tej komisiji znani strokovnjak g. Robert Košar od Sv. Bolfenka pri Središču.

Nettunski dogovori sprejeti. Svoj čas toliko hrupa zaradi teh dogovorov, ki jih je podpisala vlada, v kateri je bil Pribičević in pozneje Radič, sedaj pa je skupščina to potrdila in vlada je s tem pokazala, da hoče mir z Italijo, pa če je to Pribičeviću prav ali ne.

Nervoznost na Hrvaškem se še ni poglobila. Za vsako malenkost se razburjajo. Tako so v Zagrebu pobili invalida, ki je prodajal — beograjske liste. Tako so napadli policijo, ker je nekega žeparja aretirala. In sedaj po vaseh izprašujejo orožniki zaradi novega zakona o nošenju orožja, pa je zopet vse razburjeno. Kdo dela Hrvatje tako razburjene? Hrvaško časopisje! To tako piše, da je čudno, kako da policija to dopusti. Nekateri listi pridejo sedaj pred sodnijo radi svojih prehudih člankov.

Kralj na Bledu. Njeg. Veličanstvo kralj Aleksander se je v četrtek pri-

peljal na Bled in ostane v Sloveniji dalje časa. Na Bledu se mudi cela kraljeva družina: kraljica Marija, prestolonaslednik Peter in kraljevič Tomislav. Tudi rumunska kraljica, mati naše kraljice, je bila dalje časa v gosteh pri svoji hčerki. Kraljeva družina pohiti večkrat iz svojega gradiča v divno blejsko okolico, kjer se sestane z našim kmetiskim narodom, ki se ne more načuditi prijaznosti in ljubeznjivosti visokih gostov v Sloveniji.

Ministri na Bledu. Več ministrov je dopotovalo na Bled, nekateri tudi v druge kraje Slovenije, na kratak oddih. S tem pa se je politično polje prestavilo iz Beograda v Slovenijo in to na Bled. Na Bled pride tudi g. ministrski predsednik dr. Korošec.

Hrvatje o dr. Korošcu. Židovski listi, ki se udinjajo onemu, ki jih plača, res pišejo zoper dr. Korošca. Toda svobodni hrvaški listi priznavajo dr. Korošcu, da je v najtežjem položaju rešil državo. Priznavajo pa tudi, da Slovenci ne moremo drugega, kakor slediti temu svojemu voditelju, ki se tako žrtvuje za dobrobit države ter Slovenije posebej.

Vsiljivi Pribičević. Komaj je prišel kralj na Bled, že so liberalni listi prinesli debelo tiskano poročilo, da bo Pribičević takoj sprejet v dolgotrajno avdijenco. Že to, da listi preje pišejo, da bo sprejet, ko pa je res sprejet, je smešno. Tem bolj smešno pa je to, da že naprej vedo, da bo avdijenca dolgotrajna. Ali bilo je treba, vsaj malo upanja vzbuditi!

Izterjavanje davkov — to so naenkrat iznašli kot agitatorično sredstvo naši liberalni listi. Pišejo, da bo sedanja vlada poostrila izterjavanje davkov. Resnica je, da so mnogi zastali na dolgu, kar se davkov tiče, resnica je, da so na Hrvaškem in po drugod veliko dolžni na davkih in jih nalašč nočejo plačevati. Je čisto prav, če se tudi tam izterjajo. V Sloveniji je pač malo takih, ki bi ne plačevali davkov v redu. Možna pa je sledeča: Ker so v nekaterih davkarijah uradniki, ki bi morda namenoma in iz svoje volje poostrovali pobiranje davkov, ali ljudi šikanirali, je prav, ako vsak naš somišljenik, ki bi bil prizadet, svojo zadevo takoj javi tajništvu SLS v Maribor. Svojih ljudi ne bomo pustili šikanirati, ako bi se kak uradnik hotel spozabiti.

*

V DRUGIH DRŽAVAH.

Francija in Anglija — za nas! Anglija in Francija sta skupno posredovali pri bolgarski vladi, da naj takoj razpusti makedonstvujuče in pozapre voditelje, ki delajo nemir na bolgarsko-jugoslovanski meji. Ta nastop Francije in Anglije je vse pre senetil, najbolj pa Italijane. Italijanski poslanik v Sofiji je pa s temi makedonstvujuči bil v zvezi! Ni čuda, da so napadalci imeli italijansko orožje! Sedaj pa Italija gleda. Anglija jo je zapustila, Anglija hoče, da so balkanske države v miru, pa evo ti tak odločen nastop ne zoper Bolgari-

jo, ampak zoper italijansko politiko, ki je delala nemir na Balkanu. Francija se je tudi sedaj izkazala kot zelo dobra prijateljica naše države. Mussolini je pa v strašni zadregi. Eno mrežo so mu pretrgali!

Mussolini v samoprevaril! Mussolini dejansko misli, da bo šel z glavo skozi zid. Kot odgovor na to, kar sta mu pripravili Francija in Anglija, je odredil, da so fašistovske bojne organizacije, ki se imenujejo milica, odslej redna laška vojska. Italijanska vojska se je s tem povečala za 300 tisoč mož. Za Italijo je bilo to potrebno, za ostalo Evropo je to brez pomena.

Madžari bi radi svoj lonček zopet pristavili k notranjemu sporu v Jugoslaviji ter ogreli svojo staro zahtevo po izpremehi dosedanjih mej njihove države. Pa so stvar tako zagrabil, da bode zopet ves trud zastonj. Ni verjetno, da bi te njihove težnje podpiral kak hrvaški politik.

Nemčija bo kmalu — brez vlade! V Nemčiji nastaja v vladi načelni spor in se pričakuje, da bode vlada morala kmalu odstopiti.

Japonski se je posrečilo, da je povzročila novo vojno na Kitajskem. Previdna pa je toliko, da je druge nahujskala, sama pa bo — posredovala.



Pozabljena dolžnost.

Pritožba, s katero se je Kristus tako bridko pritožil nad devetimi ne-hvaležnimi gobavci, ki se po svojem ozdravljenju niti najmanj niso spomnili svojega dobrotnika, mora vzbuditi tudi našo vest in nas opozoriti na dolžnost, na katero tolikokrat pozabimo, da bi dali Bogu čast, da bi mu bili hvaležni.

Koliko hvaležnosti smo vendar dolžni Bogu! Le poglej malo v naravo! Vidiš milijone stvari, rastlin in živali, vse tako lepo oskrbljeno. Kristus nam je povedal, da vse te živali preživlja, da vse te rastline oblači Oče nebeški. Poglej vso lepoto, ki je zunaj v naravi, vse veselje, ki se pretaka po svetu, premisli vse lepe misli, ki so se mislile kedaj na zemlji, vsa plemenita in lepa dela, ki so bila kedaj opravljena. Ali veš, odkod je vse to? Ali se le nekoliko zavedaš, kako neizmeren studenec je Bog, iz katerega neprenehoma teče toliko dobrot? Kako po pravici zato moli duhovnik pri vsaki sv. maši: »Res se spodobi in prav je, pravično in dobro, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, vsemogočni Oče, večni Bog!«

In kaj je Bog tebi samemu! Da si, je le volja božja. Postavil te je v življenje iz same dobrotljivosti in ljubezni, ker ti hoče nakloniti neizrekljivo srečo. Vsak dan tvojega življenja, vsak dihanje tvojih pljuč, vsak utrip tvojega srca je nova božja dobrota, je nekako novo tvoje ustvarjenje. Da si zdrav, da imaš zdrave ude, zdrave oči, zdrava ušesa, ali je to v tvoji mo-

či? In zunanje dobrote, ki jih uživaš, posestvo, premoženje, ali ni to zopet dobrota božja? Kako prav so zato imeli naši verni predniki, ki so na vprašanja: »Ali si zdrav?«, »Kako je na polju?« odgovarjali: »Sem, hvala Bogu«, »Hvala Bogu, dobro!« Če danes nekateri ugovarjajo: »Kaj, če hočem kaj imeti, moram sam delati, se moram sam truditi«, jim veljajo besede sv. Pavla: »Kaj imaš, česar nisi prejel?« Res, moraš delati in se moraš truditi, kdo pa ti daje zdravje in moč za delo? In ali moreš z vso svojo skrbjo dati rodovitnost zemlji, ali moreš napraviti ugodno vreme, ali moreš odvrniti razne nesreče zunaj v naravi?

A je ljubezen in dobrotljivost božja do tebe še neskončno večja. Ali se ni zgodil tudi za tebe največji čudež v betlehemskelem hlevu? Ali ni stal tudi za tebe na Kalvariji križ, na katerem je izkrvavel v največjem ponižanju Sin božji? Ali ne uživaš že vse svoje življenje dobrot Kristusove Cerkve, v kateri te Kristus ljubi ter skrbi za tebe? In če bi ti bil imel v svojem življenju le en šam smrtni greh, pa si dobil milost, da si se skesal in poboljšal, ali se zavedaš, kaka neskončna božja dobrota je to? In kaj je eno samo sv. obhajilo, v katerem se skloni k naši ubogi, s tolikimi slabostmi in grehi omadeževani duši v nepojmljivi ljubezni neskončno sveti Sin božji, da bi nam pomagal, nas pokrepčal, nas dvignil. Sveti evangelij pripoveduje, kako se je samo tuji Samarijan vrnil zahvaliti se Kristusu za veliko dobroto, devet domačinov te dobrote ni prav čutilo in se je ni zavedalo. Tako tudi mi, ki že od mladosti živimo v pravi Kristusovi Cerkvi in vsak dan uživamo njene milosti, velikokrat teh milosti ne vemo ceniti in se jih ne zavedamo. A oni, ki so bili nekaj časa tujci, pa so se vrnili mnogokrat še le po dolgih blodnjah in bojih kakor izgubljeni sinovi v Očetovo hišo, oni vedo te dobrote in milosti ceniti in so nam popisali veliko srečo, ki jo je občutilo njihovo srce tisti trenutek, ko so si lahko rekli: »Sedaj imam Kristusovo resnico, za katero lahko trdim, sedaj je očiščena moja duša, sedaj imam Kristusa samega v svoji duši.«

Tako neizmerne so dobrote, s katerimi nas Bog obsipava vsak dan, a kaka je naša hvaležnost? Ali nam je že priklopel za vse to iz našega srca velik in vroč: »Te Deum laudamus — Tebe Bog hvalimo!« Tolikokrat ne vemo, zakaj naj bi molili. Ko bi se v takih trenutkih spomnili na božje dobrote, bi pač takoj vedeli, zakaj naj molimo, bi naša duša zamolila veliko zahvalno molitev, bi z veliko ljubeznijo in velikim umevanjem izgovarjali besede: »Oče naš, ki si v nebesih.« Velikokrat si pri sv. maši ne vemo kaj začeti. Da ne bi preslišali poziva, ki ga izgovarja duhovnik pri predglasju: »Zahvaljujmo se Gospodu, svojemu Bogu!« Da bi se zavedli, da je sv. maša spomin na največjo božjo dobroto, da je pri sv. maši na altarcu ono Srce, ki je reden stude-

nec vseh dobrot, da pa se to Srce ob enem najtopleje zahvaljuje nebeškemu Očetu in da bi se s tem Srcem morali združiti tudi mi. In da bi vse naše življenje bila velika zahvala Bogu na ta način, da vse dobrote rabimo po volji božji, da njegovim milostim ne zapiramo svojega srca, temveč jih sprejemamo kakor žejna zemlja blagodejen dež. Tako naj bi se naša duša v živi hvaležnosti vedno bolj dvigovala k Bogu, studentu vsega dobrega, kakor se blago duhičča cvetica dviguje in odpira solncu.

★

Kaj delajo mehikanski nasilniki? Kaljes in njegovi vredni priganjači po vsem svetu velikokrat trdijo, da hočejo mehikansko ljudstvo rešiti iz koriščanja od strani Cerkve in njenih služabnikov, da hočejo nagrabljeno cerkveno premoženje porabiti za ljudsko korist. Kako si to predstavljajo, so pokazali pred kratkim. Veliko krasno cerkev so spremenili v gostilniško dvorano, v kateri so — »voditelji ljudstva« obhajali razkošno pojedino in veselico. Prej so v tem prostoru upehane duše dobivale tolažbo, so se dvigovale k lepemu življenju, sedaj se tam mastijo razni nasilniki. Tako se res lepo skrbi za — ljudski blagor!

Skrb katoliške Cerkve za razne narode. Pred nekaj tedni je papež blagoslovil temeljni kamen za nov zavod Propagande. Propaganda se imenuje odsek, ki skrbi za razširjanje katoliške vere po vsem svetu. Propaganda ima razne zavode, v katerih se vzgajajo misijonarji in duhovniki za razne narode po svetu. Novi zavod, ki ga zida sedaj in bo gotovo do leta 1930, je namenjen za Azijo in se bo v njem vzgajalo 60 gojencev iz Kitajske in 40 iz Indije, ki bodo potem delovali kot duhovniki med svojim ljudstvom.

Lep dokaz ljubezni do nadpastirja. V Filadelfiji je meseca julija slavil tamošnji kardinal in nadškof srebrni jubilej svojega škofovanja. Duhovniki in verniki so hoteli ta jubilej kar najlepše proslaviti in so nabrali, kakor so se izrazili, »davek ljubezni« pet milijonov dolarjev ali 280 milijonov dinarjev ter so jih darovali svojemu škofu, da more zgraditi za škofijo primerno semenišče. Lepa, pomenanja vredna ljubezen in požrtvovalnost!



NOVICE

V kn.-šk. semenišče v Mariboru so sprejeti: Herga Janez od Sv. Urbana pri Ptuj, Drevenšek Franc iz Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Sande Jožef iz Sv. Petra pri Mariboru, Breznikar Viktor iz Braslovč, Dvornik Anton iz Rečice na Paki, Horvat Ludvik iz Turnišča, Kenda Ivan iz Škal, Lempl Bogomir iz Selnice ob Dravi, Lempl Stanislav iz Selnice ob Dravi, Žel Karol iz Sv. Benedikta v Slov. g., Čepe Anton od Sv. Križa nad Mari-